

ΜΥΤΙΛΗΝΙΑ ΜΟΥΣΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

— ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΝΕΩΝ —

Διευθυντής ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΤΕΡ Σ

Διευχειριστής ΝΙΚΟΣ ΑΔΗΣ

ΧΡΟΝΙΑ Α', ΑΡΙΘΜΟΣ 2

ΜΥΤΙΛΗΝΗ 1 ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1923

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΗ «ΜΥΤΙΛΗΝΙΑ ΜΟΥΣΑ»

(Δη. οσ. εύουμέ τὸ παρακάτω γράμμα τοῦ Βουλευτῆ μας καὶ ποιητῆ
κ. Χρ. Βασιλακάκη ποῦχε τὴν εὐγενικὰ καλωσύνη νὰ μᾶς στείλει)

Μυτιλήνη 21 Νοεμβρίου 1923

Ἀγαπητὰ μου παιδιὰ

Τὸ πρῶτο φύλλο τῆς «Μυτιληνιαῆς Μούσας» μοῦ ἔκαμε
μιὰν εὐχάριστη ἐντύπωσιν. Μοῦ φάνηκε σὰν ἓνα μικρὸ περιβο-
λάκι γεμᾶτο ἀπὸ λουλούδια τοῦ τόπου μας, λουλούδια ποῦ μόλις
ἀρχίσανε ν' ἀνθίζουνε καὶ νὰ μοσχοβολᾶνε.

Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σᾶς πῶ παρὰ νὰ σᾶς ἐνθαρρύνω
γιὰ τὴν ὠραία σας προσπάθεια. Ἡ Μυτιλήνη ἦταν ἡ κατοικία
τῶν Μουσῶν. Εἰς τὶς ἀκτῆς τῆς εἶχανε φέρει τὰ κύματα τοῦ Αἰ-
γαίου τὴν κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέα. Τὰ ἡδόνια τοῦ νησιοῦ μας, πι-
στεύανε οἱ ἀρχαῖοι, κελαηδούσανε καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο μέ-
ρος. Ἡ Μοῦσα Σαπφὼ ἐδῶ γεννήθηκε. Πρέπει νὰ μὴν τὸ λησμο-
νοῦν τὰ παιδιὰ μας αὐτὰ ποῦ ἀποτελοῦνε τὶς δόξες τῆς Λέσβου.
Γιὰ τοῦτο ἡ προσπάθεια ἡ ἰδική σας ἔχει ὅλη τὴ συμπάθειά μου.
Θάρρος λοιπὸν γιὰ νὰ τραβήξετε ἐμπρός. Θὰ εἶλα ὑπηρεσία καὶ
στὸ νησί καὶ στοὺς ἑαυτούς σας.

Μὲ πολλὴν ἀγάπην
ΧΡ. ΒΑΣΙΛΑΚΑΚΗΣ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΤΡΕΛΛΟΣ

Συνέχεια και τέλος

Δε. Φέρει πιά κόμο, για μένα

● ΟΥΛ'ΤΑΔ

Μαζί με τούς πρώτους να κ' ο Γιώργος στη πιτιρίδα του.

Καλώς δροισε, Γιώργε, τι χαμπάρια; τι ύπε ένας φίλος του.

Καλώς σέ βρήκα; δέν τὰ βλέπεις να χαμπάρια, και τρέβηξε με κατεβασμένο τὸ κεφάλι.

Τίποτε δέν κ'ύκανε αἰσθησι. Οὐκ ἦ παριίδα ποῦ τόσο τὴν λαχταροῦσε, οὔτε οἱ φίλοι του οὔτε τὸ σπῖτι του ἀκόμα. Ἡ σκέψη του κ'ήγανε στὴν ἀπιστία τῆς Μαρίας. Καὶ τί δέν θυμάτανε. Τῆς ὑποσχέσεις τη, τὰ φιλιὰ τῆς πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη τοῦ κήπου; Τι;

Μὰ γιατί να τὸν ξεχάση τέσ.; Γιατί; Ἴσως — σκεπτότανε — να τὴν ἀναγκάσανε ἀπ' τὸ σπῖτι τῆς. Ποιὸς ξέρει! Πάντως ὅμως πρέπει να τὴν βρῶ. Να τὴν ζητήσω τὸ λόγο. Μὰ πῶς να τὴν συναντήσω; αὐτὸ τὸν ἔκανε να σκέπτεται. Να τὴν γράψω. Δέν εἶνε σωστὸ να βροῦν τὸ γράμμα μου εἰ δικοῖ τῆς τώρα ποῦνα κ' ἀρραβωνιασμένη.

Δυὸ-τρεῖς βρ'δυέ; τριγύριζε κ' ἔτω ἀπ' τὸ σπῖτι τῆς χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τὴν τρίτη βραδυὰ αἰ οἶσε και φωνές, γέλια, τραγούδια ἀπ' τὸ σαλόνι. Θὰ εἶχαν διασέδασι εἰ συγγενεῖς.

Περνοῦσαν ἡ μέρες, ἡ μιὰ ὑστερα ἀπ' τὴν ἄλλη χωρὶ, να μπορέση να τὴν συναντήση.

Ἐνα ἀπόγευμα, περιπατῶντας στὴ προκουαῖα, εἶδε τὴν μικρὴ τῆς ἀ'ελφῆ τὴν Ἑλένη. Μιὰ ἰδέα τοῦ κατέβηκε. Να τῆς μνησῆ με τὴν Ἑλένη πῶς θέλει να τὴν δῆ; Μὰ θὰ γρηγορή ἡ Ἑλένη τῆς σχέσεις του με τὴν Μαρία; Ναι; Ὁχι;

Να τὴν φωνάξω ρότῆσε τὸν ἑαυτὸ του. Ὁχι; Μὰ ὡς ποῦ να τὸ καλόκαρπῆ ἡ Ἑλένη χάθηκε. Πάει κ' αὐτὸ!

Περπατοῦσε ὄλο χωρὶς να στέκεται. Τὴν νύχτα δέν μποροῦσε να κοιμηθῆ. Στὸ κafenεῖο δέν πήγαίε π'α. Ἀκίφευε τούς φίλους του οἶαν μισάνθρωπο.

Τι να σᾶς κάνω ἔσα; ποῦ δέν μπορεῖτε να γνωρίζετε τὴν τρικυμισμένη μου ψυχῆ.

Μιὰ βραδυὰ πῆγε στὸν Κινηματογράφο. Ἡ πλατέα ἦταν γεμάτη σχεδόν. Εἶδε δυὸ-τρεῖς γνωστοῦς του, και για να τ'ὐ, ἀπεφύγη ἀνέβηκε στὴν ἐξέδρα.

Ὁ κόσμος ἐτακοιοι-θοῦσε νᾶρχεται ἀκόμα. Κόντευε ν' ἀρχίσῃ, ὅταν ἀπ' τὴν πόρτα διέκρινε τὴν Μαρία με τὴν Ἑλένη. Ἐνας νέος ντυμένος με τὴν τελευταῖα μόδα, μὰ λιγάκι ἄσχημος τῆ: συᾶδευε.

Ἡ Μαρία σήκωσε τὰ μάτια τῆς και τὸν κῦτταξε μ' ἀδιαφορία και ἔπιασε περπατῶντας τὸ μπράτσο τοῦ νέου, ποῦ θᾶτανε ὁ ἀρραβωνιαστικός τῆς.

Ὁ Γιώργος ταράχτηκε, και κατὰλβε τὴν καρδιά του ματωμένη. Φαίνεται πῶς διαμαρτυροῦτανε για τὴν ἀπιστία τῆς Μαρίας.

Ὁ τόσο φίνης ψύχοσιμος. Τὴν κῦτταξε με ἕνα διαπεραστικό ἐρωτηματικό βλέμμα, λέε κ' ἤθελε να τῆς πῆ: Θὰ μ' ἐξηγήση, αὐτὸ ποῦ ἔκανε!

Ἐκείνη φίνηκε πῶς δέν ἔδωσε προσοχῆ σὶδ βέμμα του οὐτὸ και δέν τὸ ξανακῦτταξε Ἄρχισε ὁ κινηματογράφος κ' ἔπιαζε. Ἡ Μαρία ἔβλεπε μπροστά τῆς ὄλο, ἀκόμα και στὰ διαλείμματα, χωρὶς να τὸν ξαναδῆ, ὡς ποῦ τέλειωσε.

Ὁ ὁδοσιμος ἀρχισε να φεύγη. Ἐξω ἀπ' τὴν πόρτα ἕνα μαῦρο αὐτοκίνητο στεκότανε. Σέ λίγο βγήκε ἡ Μαρία με τὴν Ἑλένη και τὸν ἀρραβωνιαστικό τῆς και μπήκανε μέσα στὸ αὐτοκίνητο ποῦ περίμενε. Ὁ ὁδηγὸς ἔβαλε μπρὸς τὴ μηχανῆ. Τὸ αὐτοκίνητο ἀρχισε να φεύγη, ἐνῶ ὁ Γιώργος στεκότανε μ' ἀνοικτὰ μάτια και τὸ κῦτταξε πολλὴ ὄρα ἀκόμα ὡς ὅτου χάθηκε. Ὑστερα σήκωσε τὸ γιακᾶ τοῦ πανωφοριοῦ του κ' ἀρχισε να τρεβᾶ με βῆμα βιαστικό βλέποντας ὄλο μπροστά του ὡς ποῦ ἔφταξε στὸ σπῖτι του.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα αἰγὰ και μπήκε μέσα, ἀναψε τὸ κερὶ ποῦ βρισκότανε ἐκεῖ κ' ἀνέβηκε στὴν κἀμαρά του.

Στὸ σπῖτι ὄλοι κοιμοῦνται. Τίποτε δέν ἀκούγεται ἐχτός ἀπ' τὸ μονότονο τραγοῦδι τοῦ γέρου γᾶτου ποῦ ξαπλωμένος πάνω σέ μιὰ καρέκλα τραγοῦδᾶ.

Ὁλα τοῦ φανῆκαν ἀνάποδα. Νόμισε πῶς τὰ ἐπιπλα γυρίζανε γύρω του. Μιὰ στιγμὴ ἔβαλε ἕνα δυνατὸ γέλοιο κ' ὕστερα φώναξε: Κοιμᾶσαι μάννα; Σύπνα! Παντρεύομαι. Χά! Χά! Χά! Τὸ ξέρω! Ναι! Χά! Χά! Σύπνα λοιπὸν να ἐτοιμάσης! Χά! Χά! και σηκῶνοντας τὸ χέρι ἔδωσε μιὰ γροθιά στὰ τζάμα τοῦ παραθυριοῦ ποῦ κατρακύλησαν στὸ δρόμο κάνοντας ἕναν δυνατὸ κρότο.

Χά! Χά! Γιάσου Μαρία! Να ζήσης! Χά! Χά! Χά! Χά! κ' ἔπεσε κάτω στὸ πάτωμα ἀναίσθητος.

Ὑστερα δέν ἔμαθα πιά τί ἀπογινε.

Μιὰ μέρα ὅμως περῶντας ἀπ' τὴ γαιονιά τοῦ Γιώργου με σταμάτησε μιὰ γνωστῆ μου γρηά.

Τᾶμαθες; μοῦ λέγει

Ποιᾶ;

Ὁ Γιώργος τρελλάθηκε και τὸν στείλανε στὴ Κέρκυρα στὸ φρενοκομεῖο. Πρόσεξε και σὺ μὴν πάθῃς τὰ ἴδια ἀπ' τὸν ἔρωτα.

Χαμογέλασα και τρέβηξα μὰ ἡ καρδιά μου μέσα τῆς διαμαρτυροῦτανε για τὴν ἀπιστία τῆς Μαρίας.

Τελειώματα Σπορηᾶ 1922

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΤΕΡΗΣ

ΣΤΗ Σ. Φ.

ΜΕ ΑΙΩΝΙΚΕΥ ΤΡΑΓΩΔ'ΕΣ...

Προσμένα μεσάνυχτα! Τὸ φεγγάρι ἀργοδιαβαίνοντας ἀνάμεσ' ἀπ' τ' ἀσημένια σύννεφα, ἔρριχνε γλῶμὸ καὶ γλυκὸ τὸ φῶς του στ' ἀκίνητα κανάλια, ποῦ χαδιάρικα οὖν μαγεμμένα ἀπαλοδ'χουνταν τὰ φιλιὰ του. Σὰν μεγαλόπρεπες κοντιῆδες, ἀναμμένες στὸν πιὸ θεόρατο ναό, τὰστέρια, ἔλαμπον σιάτλειωτο ἄπειρο, κι' ἔβλεπες ποῦ καὶ ποῦ κανένα νὰ σέβνεται ἀπελπισμένα καὶ νὰ χάνεται, νὰ οβύεται στήν ἄλλη μεριά, λυωμένο ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποιὸ κρυφὸ καημὸ!

Γυρμένος στήν ἀκρὴ τῆς γόνδολας, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα σὲ τὸ μεγαλόπρεπο κτίριον, κυτιῶντας πονεμένα τὰ πλούσια φῶτα, ποῦ τρεμουλιάρικα ἔρριχναν τὴν ἀντανάκλασή τους στὸ ἤνυχο νερό, ξανάφερνε μὲ τὴ θύμηση τὰ περασμένα. Τὴ πρώτη φορὰ ποῦ βρέθηκε στὸ δρόμο του, τὴ πρώτη στιγμή ποῦ ἡ ψυχὴ του ἔνοιωσε πῶς βροῖκε τὸ ταῖρι της, τὴ μόνη φορὰ ποῦ ἡ ψυχὴ του πανηγύρισε... Ἦταν ἡ γιορτὴ τοῦ Ἀγ. Μάρκου ἢ πιὸ μεγάλη κι' ἔθνικὴ γιορτὴ στὴ Βειετία. Σὰν νὰ τὴν βλέπη ἄκόμα, ἀνάμεσ' ἀπ' τὶς ἄλλες ἀρχόντισσες, νὰ λάμπη μὲσ' στὰ πολύτιμα στολίδια της, στὴ πομπὴ τοῦ Μεγάλου Δόγη. Θυμᾶται τὰ οὐρανόχρωμα μεγάλα της μάτια, ποῦταν τὰ πιὸ πολύτιμα ἀπ' ὅλα της τὰ στολίδια· τὰ αἵματοστάλαχτα χεῖλια της ποῦταν καμωμένα μονάχα γιὰ τὶς μεγάλες ἡδονές.

Ἐχειλισμένος, ἀρπαξε τὸ ρογανό του, τὸν ἀχώριστό του σύντροφό της πίκρας καὶ τῆς ἀπαγοήτεψης, ποῦ γιὰ πρώτη

φορὰ βάλθηκε νὰ βγάλῃ τόνους χαρούμενους μέσ' ἀπὸ τὸν. Μιὰ βαθειὰ ἀταρτοχίλα ἡδονῆς, χὰ ἴδενε τὴ κοιμισμένη ὄψη τοῦ καναλιῦ. Σώπασε κᾶθε ψιθύρισμα, κᾶθε θρόισμα τῆς μεσονυχτιάτικης ὕρας καὶ πικροχασούμενος ξέφυγ' ἀπ' τὸ στήθια του ὁ πόνος. Μὲσ' σ' ἡ γαλήνη καὶ τὴ νάρκωση ὑψώθηκε γλυκὰ ἢ φωνὴ του, ἀπαλὰ ἐκφράζοντας τὸν πόνο του, τὰ ὄνειρά του. Τραγούδησε τὴν ἄμοιρη προσομένη ζωὴ του, ποῦ καμιά ὦ τὰ τώρα γλύκα δὲν τοῦχε χάριση. Τραγούδησε τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ τῶν ἄλλων, τὴ πικρὴ κι' ἄχαρη δική του... κι' ἦρθε στ' γυῖ ποῦ σώπασε. Ὁ στερονὸς γλυκὸς σιότος χὰθηκε μακρὰ καὶ σὰν ἡ ἴλα του γλυκειὰ φωνή, νᾶφριξε γιὰ τὰ ξυπνήση μέσα του ὅλες τὶς κοιμισμένες ἐλπίδες, τὰ πεθαιμμένα του ὄνειρα, μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα ἀπ' τὰ δάκρυα τοῦ παράπονου καὶ τὴ παλάμη στὴν καρδιὰ ἀκκουπισμένη, σήκωσε τὸ κεφάλι ψηλά, στὸν ἐξώστη της...

Τὸ φεγγάρι πρεῖργο κι' αὐτό, σὰν νὰ ἐνδιαφέρονταν γιὰ τὸν πόνου τοῦ φτωχοῦ τοῦ βαδούρου, ξεπερᾶλε ὁλόλαμπρο κι' ἀσημένιο πῖσ' ἀπ' τὰ μεγάλα σύννεφα, ρίχνοντας ἕνα φωτοστέφανο, γύρω σ' ὁ ὄνειροπλανημένο του κεφάλι.

Καὶ νὰ τὸ λατρευτὸ τῆς θεᾶς του παρόσημα, ἐπιβλητὸ διαγράφηκε πῖσ' ἀπ' τὰ τζάμια τοῦ ἐξώστη. Ἄνοιξε προχώρησε καὶ κύτταξε γιὰ λί ο τὸ φτωχὸ τραγουδιστὴ. Δίπλα της ἕνα ἄρχοντα ποῦ ἡ χουση λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του, ἔλαμψε γιὰ λίγο στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, κύτταξε κι' αὐτὸς μειδιῶντας τὸ νυχτιάτικο τραγουδιστὴ τῆς ἀγάπης, κι' ἄφησε νὰ πέσῃ μὲς τὴ γόνδολα ἕνα σακκοῦλι. Ἦστερα μὲ τὸ χέρι ἀ-

πλωμέ ο γύρω στὸ λαμὸ της, μὲ τὸ περήφανό του βλέμμα γεμάτο εὐτυχία χὰθηκε μαζί της μέσα

ταν τὸ πιὸ γερὸ χτύπημα τῆς μοίρας του, τὸ ἀποτελειωτικό. Ἦκηθενμένος, ἀλαλιασμένος, κατέβασε ἀπὸ τὸ βλέμμα του στὸ βόθος τῆς γόνδολας, στὸ σακκοῦλι τοῦ χουσαφιῦ! Ἐνα πικρὸ μειδίσμα φάνηκε στὰ τραβηγμένα χεῖλια του. Ἦαι σιτᾶλήθεια! Ἦ ἦταν αὐτὸς ποῦ τόλμησε νὰ σηκώσῃ τόσσο ψηλὰ τὸ βλέμμα; Αὐτονοῦ ἢ ἀγάπη ἢ μεγάλη, ἢ ἀπειρη, μόνο τὸ σακκοῦλι τ' ἄρχοντα τοῦ πρεπε νᾶχη γ' ἀνταμοιβή! Ἐπρεπε νᾶναι μεγάλος τρελλὸς γιὰ νὰ ἐλπίσῃ κάτι πιότιρο.

Πόσο θεόρατο τοῦ φάνηκε τώρα τὸ κρημίσμα! Πόσο φοιχτὴ ἔνοιωσε τώρα τὴ μοναξιά! Ἀποξενωμένος ἀπ' τὴ τελευταία πνοὴ τῆς ζωῆς, τ' ὄνειρό του κρημνισμένος τὸ πιὸ μαῦρο σκοτάδι τῆς ἀπαγοήτεψης, κατάλαβε πόσο περιττὴ τοῦ ἦταν πῖα ἡ ζωὴ...

Ἦρσιξε ἕνα βλέμμα στὸ νερό. Σὰν νεράϊδα χιλιόκαλλη τὸ κανάλι, τοῦ ἄνοιγε μελαγχολικὰ ἢ ἀγκάλες του. Κάτι ἀκούστικὸ στὴν ἡσυχία τῆς μεσονυχτιάτικης ὕρας, τὸ νερὸ ἔχασε γιὰ λίγο τὴ στυλπνάδα του καὶ ὕστερα ὁ τελευταῖος ἦχος χὰθηκε μαζί μὲ τὸν πιὸ μικρὸ ὑγρὸ παλμό,

Ἀπ' τὸ χιλιοφωτισμένο μέγαρο, ξέφευγαν φωνές βραχνές καὶ γέλοια ξέννοιαστα. Ἦταν ὁ ἐπιτάφιος στὴ θανή του.

Λῶρος Πά'μας

Γεννάρης 1922.

ΠΑΛΗΝ ΤΡΑΓΟΥΔ'Α

ΤΟ ΣΠΗΤΙ ΜΟΥ

Θέλω να χτίσω ένα οπιτάκι
στη μοναξιά και στη σ απή
ξέρω μιά π άσι η ροχοῦλα
δὲ θά τὸ χτίσω εἰ.

Ξέρω στὴ χώρα τὴ μ γ λη
τὸ πλούσιον δρόμον τὸν λατὺ
μὲ τὰ παλιὰ καὶ τοῦ κήπους
δὲ θά τὸ χτίσω εἰ.

Ξέρω τὸ πρόσχαρον ἱερογιάλι
ὄλο τὸ νῦμ τὸ φιλεῖ,
κρονόσπαρτ' εἰ ἢ ἄμμουδιά του
δὲ θά τὸ χτίσω εἰ.

Ἀτέλειωτη τροβίει μιά σι ἄτα
σχίζει μιά χέρσα ἀπλ χωριά,
σκληρὰ τὴ δέρονι τ' ἀγριοκαῖ
κι' ὁ ἦ οἰ τὴ χτυπᾷ.

Μὰ στρά α χιλιοπατιμένη,
τὸν καθαλόρη νησικό,
τὸν πεζοδρόμο διψασμένο
τάφτι στὸν κυρνιαχτό.

Ἐκεῖ τὸ σπ τι μου θά χτίσω,
μὲ μιά βροντοῦλα σιή σὺλτ,
πά τα ἢ γωνιά του θά καπν ζη
κι' ἢ θύρα του ἀνοιχτή.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΛΕΣΒΙΑΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΝΟΧΟΣ

I

Πέρα στὸ δάσος τὸ κατά-
[μουρο
ποῦ ἢ παροθύμησῃ τ' ὀργώ-
[νει

ἄτονο βιεὺ ν'α χέρι
τὴ σκέψη μου ὀδηγᾷ
Κα στὸ καλύβι τῆς ἀπ' λι-
[σίας

ποῦ γύρω ἢ μοναξία τὸ
[ζώνει

τὴν κρατεῖ φυ'α ἰσμέ η
μακρὺ ἀπὸ τὴ χαρά.

II

Ἦ! μαύρη μοῖρα. Κλεῦτρα τῆς
[χαράς
καὶ τῆς οσταλγικῆς γαλήνης κλέφ-
[τρα

ποῦ μὲ τὸν ἄλυτο καῦμό
τὰ στήθια μου τρυγᾷ
μὲ τὴ φτωχὴ τὴ σκέψη τυραν
[ας
στὴν ἔρημ' αὐτὴ φωνὴ τὴ πονοκλέ-
[φτρα
μὲ τῆς ζφῆ: μου στοχασμὸ
τὸ βρούκι ὀδηγᾷ

III

Ἦ! Ἐυ. λέ; μάγες παροθέ-
[ες
ἄδικα ἐέρνετε τὸ δο-
[[λερό

ἄδικα ὄλο τὸν ἀ-λουθᾶτε
σὺν φαντάσματ' ἀψηλά
Δὲ εἶν' Ὀρέστης οὐ ε
[Καῖν
δὲν σκότισε πατέρα οὐτ' ἀ-
[δερφὸ

Ἐνα φίλι ἔδωκε τῆς κόρης;
ποῦ ἀγαποῖσε τριφερά.

B.P. ΜΟΥΡΑΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο ΣΚΛΑΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Δέκα φορὲς τὴν ἄφησα καὶ δέ-
κα φορὲς γύρισα πάλι. Τώρα
αὐτὴ τὸ ξέρει καλὰ πῶς δὲν θά
φύγω πειὰ ποτέ. Κ' ὅμως δὲν τὴν
ἀγοπῶ. Ἄν πιθ. ε ἔξαφνα αὔμο
θάμουν εὐτυ. ἡς, θά βλεψθ. ρωνό-
μιν. Δοκιμάσατε σεις π τέ σας
αὐτὴ τὴν ἀγωνίαν, νὰ κλαῖτε πάνου
σὲ κορμί μιᾶς γυναικὸς, ποῦ τὰ
γάδια ἔ. ὅς ἄλλου τὸ ἔχουνε μολύνε;
Δοκιμάσατε αὐτὴν τὴν ντροπὴ νὰ
μὴν μπορεῖτε νὰ τὴν χωρ. στήτε ἔ-
πειδὴ εἶνε θ υμάσιο τὸ σῶμα τῆς!

Σήμερα ἄ ὄμα τὴν ἔδειρα, μὰ
καθὼ. ἔξακολουθοῦσε νὰ μὲ προ-
καλῆ. πεισματωμέ η, μεταμορφω-
μένη, μὲ κ ἰνη τὴν γοητευτικὴ λάμ-
ψη τῶν ματιῶν τῆ, ῥίχ. ἡκα ὀρη-
τκά πάνω στὰ χεῖλη τῆς, σὺν τὸν
ἄνθρωπο ποῦ πέφ ει στὸν κρημνὸ
γιὰ νὰ σκοτωθῆ, καὶ ποτέ, ποτέ
φίλι δὲν ὑπ ῥξε γλυκύτερο.

Ἦ! Ὄταν τὴν ἀπειλῶ χασμουρ εἶται
μὲ ἀδιαφορία. Ἦ! Ὄταν ἀπειλῶ τοὺς
ἔρωμένους τῆς ἀρχίζει καὶ μουρ-
μουράει ἕνα χλευαστικὸ τραγοῦδι.
Ἦ! Ὄταν λέω πῶς θά σκοτωθῶ μοῦ
λέει μὲ ἀπάθεια.

Καὶ ποιὸς θά ποιίζη τῆς τριαν-
ταφυλλί. ες σου;

Καὶ ζῶ μὲ τὴν ντροπὴ μου προ-
σμένοντας τὸν καιρὸ ποῦ θά μα-

ραθῆ τὸ ἀσέγγιστο σῶμα τῆς σὺν
τὰ ρόδα τῶν τριανταφυλλίων μου.
(Ἀγνώστου Ἀραβὸς ποιητῆ. Με-
τάφ. ασις Κ. Γρικουλίδη.)

ΑΠ' ΤΑ ΠΑΡΑΛΟΙΡΙΜΑΤΑ

ΓΙΑΤΙ

Γιατί νὰ ζῶ μέσα στὸ ψεύτη
τοῦτο κόσμος; Γιατί; Γιατί νὰ
ζῶ μέσα στὸν ἀνεμοστρόβιλο τῆς
Κοινωνίας; Γιατί; Γιατί νὰ ζῶ;
Ποιὸς εἶνε ὁ προορισμὸς μου;
Γιατί νὰ γεννηθῶ; Γιατί; Καὶ
δὲν ἔμενα μέσα στὸ μυστήριον τὸ ἄ-
γνωστοῦ χωρὶς φροντίδες καὶ σκέ-
ψες; Γιατί;

Γεννήθηκα γιὰ νὰ γνωρίσω τῆς
μέριμνες καὶ τῆς λύπες τῆς ζωῆς.

Γιὰ νὰ γνωρίσω μιὰ ψεύτικη ἀ-
γάπη ποῦ μ' ἔφερε μέσα στὰ βρόγ-
για τῆς ἀπάτης καὶ ζῶ μέσα στὴ
δυστυχία.

Γιατί νὰ ζῶ; Γιατί νὰ γεννηθῶ;
Δεκέμβρης τοῦ 1921

Κώστας Καρυόρης

ΣΤΗ ΞΕΝΗΤΕΙΑ ΘΑΜΜΕΝΟΣ

Πέθανε δῶ στὴ ξενητεία
δὲν δάκρυσε κανεὶς,
φίλουε δὲν εἶχε γύρω του
δὲν εἶχε συγγενεῖς.

Κανδύλι δὲν τ' ἀνάψανε
νὰ καίει λίγο λάδι
στὸν τάφο δὲν τοῦ στήσανε
ἕνα σταυρὸ σημάδι.

Πέρασα μπρὸς τὸν τάφο του
μὲ σκέψη μυστικὴ
ἔκλαψα γιὰ τὴ νειότη του
σὺν πέρασα' πό κεῖ.

Μιὰ φοῦχτα χῶμα σήκωσα
καὶ τὸ θυμᾶμ' ἀκόμα
πόσο βαρὺ μοῦ φάνηκε
τῆς ξενητεῖᾶ; τὸ χῶμα.

Σπύρος Φαναριώτης

ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ ΝΕΚΡΟΣ

Πεθαίνοντας ο στρατιώτης είπε:
—Είμαι ευχαριστημένος.

Κι' άπάνω από τὸ μνήμα του ξεφύτρωσαν πολλά, πολλά λουλούδια. Καὶ ὁ στρατιώτης ἀπὸ τὰ βίβη τοῦ τάφου τὴν εἶπε:

—Εἶμαι εὐχρησιστημένος.

Κι' άπάνω ἀπ' τὸ κορμί του θρούσανε τὰ φύλλα. Κι' εἶπε:

—Εἶνε αὐτὸ τὸ θρόισμα τῆς Σημαίας μου; Κι' ὁ ἀνεμος τοῦ ἀπῆντησε.

—Ὅχι γε, νεῖς μου! Ἡ σημαία σου κυματίζει στὰ φρούρια τοῦ ἐχθροῦ ποῦ τὰ κατόχησε ἡ ἀνδρεία σου.

Κι' ὁ στρατιώτης εἶπε:

—Εἶμαι εὐχαριστημένος.

Καὶ δίπλα ἀπὸ τὸ μνήμα του πρῶσανε κοπάδια καὶ τσοπάνηδες.

Κι' ὁ στρατιώτης ρώτησε:

—Εἶνε αὐτὸς ὁ σάλαγος τῆς μάχης;

Καὶ ἀπῆντησαν οἱ τσοπάνηδες.

—Ὅχι! Ἡ μάχη τελείωσε. Ἡ πατρίδα σου εἶνε τώρα ἐλεύθερη.

Κι' εἶπε ὁ στρατιώτης:

—Εἶμαι χαρούμενος.

Κι' ἄκουσε ὕστερα ἀπ' τοῦ τάφου του τὸ βίθος τὰ γύναια μῆματα δύο ἐρωτευμένων. Καὶ ρώτησε:

—Εἶνε αὐτὴ ἡ φωνὴ ἐκείνων ποῦ με θυμῶνται...

Καὶ οἱ ἐρωτευμένοι ἀπῆντησαν:

—Ὅχι, ἐμεῖς εἶμαστε ἐκεῖνοι ποῦ δὲ θυμῶνται πεθαμμένους.

Κι' εἶπεν ὁ στρατιώτης.

—Ἄ, εἶμαι εἰς εὐχαριστημένος.

ΣΤΗ ΘΥΜΗΣΗ

Μέσα σιτὴ φεγγαρόλουστη βραδυὰ κάτου ἀπ' τὴ σκιά ἐνὸς γερασμένου δέντρου δυὸ σκιῶς φαίνονται ἀγκαλιασμένες.

Καὶ σιγοψυθιρίσματ' ἀκούγονται ὕστερα ἐν' ἀτέλειωτο φιλή, κ' ὕστερα μιὰ λυπητερὴ φωνὴ ποῦ λέγει σιτὴ σκιά ποῦ φεύγει.

«Στὸ καλὸ ἀγάπη μου, πάντα θὰ σὲ περιμένω.»

Αἱ ἀχιτῖδες τοῦ φεγγαριοῦ μόλις πέσανε πάνου σιτὴ σκιά ποῦ ἔφευγε δειξάν ἓνα μωρφονιὸ ποῦ τὴν στριμωγμένος μέσα στὸ παλιὸ του καὶ ποῦ τὴν κατὰ χλωμος.

Ἔστριψε ὑὸ χαμηλὸ τοῖχος τῆς αὐλῆς καὶ χάθηκε...

Κάμποση ὥρα ἡ ἄλλη σκιά κάθουνταν στὸν ἴδιο τόπο.

Αἱ ἀχιτῖδες τοῦ φεγγαριοῦ ποῦ ἀδιάντροπα περνοῦσαν ἀπ' τὰ κλαριά τοῦ δέντρου σβένουνταν στὸ ἀντίκρισμα τῆς ὄμορφης φάτσας μιᾶς παρθένας, ποῦ στὰ μάτια τῆς λάμπανε σὰν δυὸ μαργαριτάρια δυὸ δάκρυα.

Σὰν χάθηκε τὸ φεγγάρι πίσ' ἀπ' ἡ κορφή τοῦ βουνοῦ σηκώθηκε ἡ μωρφονιά σιγὰ-σιγὰ καὶ τράβηξε σιτὴ πορτοῦλα τῆς αὐλῆς, ποῦ ἔβγαξε στὸ σπίτι τῆς.

Κάτου ἀπ' τὸν ἴσκιό τοῦ ἴδιου δέντρου μιὰ μητέρα κάθουνταν κ' ἔπαιζε μὲ τὸ χαριτωμένο τῆς παιδάκι.

Ἄθελα ἔπεσε τὸ βλέμμα τῆς πάνου στὸ χαμηλὸ τοῖχο τῆς αὐλῆς, καὶ χίλιες ζουγραφιῆς ἄορισαν νὰ περνοῦν ἀπ' τὸ μυαλό τῆς, ποῦ τὴν ἔκαναν ν' αἰφήση κάτου τὸ παιδί τῆς καὶ νὰ βυθιστῆ σὲ συλλογισμούς.

Σκέφτηκε τὴ φεγγαρόλουστη κείνη βραδιὰ ποῦ μὲ τὸν ἀγαπημένο τῆς Γιώργο, τὴ μέρα ποῦ τὴν γιὰ νὰ φύγῃ, ἀφοῦ ἔδωσαν τὸ πρῶτο φιλί, ὄρκιστηκε νὰ τὸν περιμένῃ γιὰ πάντα...

Ἦστερα τὰ φλογερὰ γράμματα ποῦ τῆς ἔστειλε σιτὴν ἀρχὴ καὶ ποῦ κατήντησε νὰ μὴ στέλνει καθόλου.

Τὸ θλιβερὸ ὕστερα μήνυμα πῶς ὁ Γιώργος τῆς ἀρραβωνιάστηκε. Τὴ βαρειά ἀρεσώστεια ποῦ πέρασε, καὶ ποῦ κόντεψε νὰ τὴν στείλει στὸν ἄλλο κόσμο.

Τὴ τελευταία θέληση ποῦ ἄφησε ὁ πατέρας τῆς πεθαίνοντας, «νὰ παντρευτῆ μὲ τὸν Ἄντρεά» καὶ τελευταία τὸ γένημ' ἀπ' τὸ γάμο τῆς μὲ τὸν Ἄντρεά τοῦ μικροῦ των Μπέμπη.

Ἦταν τόσο βυθισμένη ποῦ δὲν ἔνοιωσε τὰ δυὸ χέρια τοῦ ἄντρα τῆς ποῦ τῆς χαϊδεῦαν τὰ μαλλιά.

—Τὶ σκέφτεσαι Μάρω μου;

Τρόμαξε γὰ μιὰ στιγμή μὰ ὕστερα συνῆρε.

—Τίποτα Ἄντρεά μου, σκεφτόμουνα πότε θαρχόσουν νὰ σὲ δῶ, καὶ νὰ σὲ φιλήσω, ψυθίρισε μὲ χαμόγελο ἀφίνοντας πάνου σιτὴ χεῖλη τοῦ ἓνα φιλή.

ΝΙΚΟΣ ΔΗΣ

Η ΖΩΗ

Ἐνα κῦμα ἦλθε πρῶτα,
Σιγαλὸ καὶ ἀφρισμένο,
Ἔσπασε στὸ ἀκρογιαλί,
Καὶ ξεψύχησ' τὸ καυμένο.

Ἐπειτ' ἦρθε κι' ἄλλο κῦμα,
Κι' ἄλλο, κι' ἄλλο ἀπὸ κοντά,
Καὶ σιτὴν ἄμμο βοῆσαν μνήμα
Ἐκεῖ σιτὴν ἔρημ' ἀκρογιαλιά.

Τώρα, ματ' ἀφρισμένα,
Χίλιαρ' ἄμα κάθε λεπτό,
Ξεψύχωνε σιτὴν ἀκρογιαλί,
Γιὰ τὴν ἄθάλασσαν ρυθμό!...

Μιὰ ψυχὴ στὸν κόσμο πρῶτα,
Γλυκοξύπνησε μιὰ αὐγή,
Ἔλαβε ζωὴ καὶ σῶμα!
Κ' ἔγινε τῆς ζωῆς πηγὴ!...

Τώρα ἡ μιὰ μετ' ἀπ' τὴν ἄλλη
Χίλιες, μύριες κάθε λεπτό,
Ἔρχονται καὶ φεύγουν πάλι!
Κάπου σιτὴν ἀτέλειωτ' Ἄπειρο.

Κ' ἡ ζωὴ εἶν' σὰν τὸ κῦμα,
Μαγικὴ καὶ σιωπηλή,
Ἔρχεται καὶ φεύγει πάλι,
Σ' ἄλλη σφαῖρα μακρονή!

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΗΣ

ΠΑΛΙΑ ΑΓΑΠΗ

"Ημouνα μ' ένα παλιό μου φίλο π οχτέ περίπατο. Πριν δέκα μέρες ήρθε απ' την 'Αλεξάνδρεια. Τόν αντίμωσα στο καφενεϊο και από κει πήγαμε περίπατο για να τὰ πεύμε πιό καλά. Εξελήσαμε κι σέ λίγη ώρα φτάσαμε στο μονοπάτι του χωριού. Του πρότε να νὰ πάμε πρώτα στο χωριό κι ύστερα να γυρίσωμε απ' τ' άλλο μονοπάτι. Απ' τὸ μονοπάτι τοῦ βουνού. Κτύπησε δρονητικά τὸ κεφάλι του και μούπε με φωνή που μόλις άκούστηκε "Οχι! Προτιμῶ καλλίτερα τὸ βουνό! Προτιμῶ τὴν άγρια καλλονή τῆς Φύσης! Τὰ παλιὰ λημέρια... τὴ μοναξιά."

Δὲ ἀντέτεινα κ' ἔτσι τροβήξαμε κ' οἱ δυὸ απ' τ' άλλο μονοπάτι. "Ήταν άνοιξη. Τὸ χῶμα ἦταν σπασμένο με πρόσκινα χορτάρια. να άλοφ ὁ ἀεράκι ἔκανε τὴ ζεστασιά του ἢ του πιό αδύνατη πιό χαϊδειτική. Νεογέννητα πουλάκια άκούσαν τὴ φτωχούγες τους και πετοῦσαν χαρούμενα και ξένοιαστα.

Μπήκαμε σὸ μικρὸ δασάκι που ἄπλωνόνταν μπροστά μας και ξαπλώσαμε κάτω απ' ἕνα δέντρο. Τὸν ἔβλεπα να εἶνε λυπημένος και τὰ μάτια του πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα. Θυμήθηκα τότες τὰ λόγια τὴν πρώτη ἡμερὰ μου για να πάμε στο χωριό. Δὲν μπόρεσα να πείξω τὴ περιέργεια μου και τὸν παρεκάλεσα να μ' ἔηγέρη, να με πῆ τὸν πόνον του. "Ας ἔναξε βαρειά, ἔριξε τὴ ματὰ σου σ' ἕνα μακρυνὸ βράχο κι' ἄχ."

"Ήσασταν παιδιά... γνήθηκε δυὸ χρόνια ὕστερα ἀπ' ἔμένα... Τὴν λέγαμε με τὸ παιδικὸ ὄνομα Φροσοῦλα τὴν λάτρειά μου ἀγαπῶσε, παίζαμε πάντα μαζί, ποτὲ ἀδεν καϊώνομε. Θυμᾶμε μιὰ μέρα που τὴν χτύπησε ἄθελα στο παιγνίδι, και κείνη γέλασε κ' εἶπε να ἴης γατρέψω τὸ χτυπημένο μάγουλό μου ἕνα φιλή. "Ήταν τὸ πρωτό!!! "Ήταν ἡ πιό γλυκειὰ μέρα τῆς φτωχῆς ζωῆς μου.

Περάσαμε ἔτσι μαζί δώδεκα χρόνια. Αγαπῶμασταν πάντα με τὴ ἴσια ἀγάπη και περιμένα να γίνω εἴκοσι χρονῶν για να τὴν στεφάνωθῶ.

Πῶς λαχταροῦσα τὴ μέρα κείνη που θα γινόταν δική μου! Τὸ γρ φτώ μου ὁμως δὲν ἦταν

να γίνη γυναικοῦλα μου! Τὴν ζήλεψε ὁ χάρος και μιὰ μέρα ξεψύχησε σάν τὸ πουλάκι βασανισμένη απ' τὴν ἀρρώστεια,

"Υστερα ἀρρώστησα κι' ἐγὼ μὰ ὁ χάρος δὲ ἤθελε να μᾶ, ἔώση. Μ' ἀφήκε στη ζωή....

"Ἐδῶ πια σταμάτησε γιατί ἡ φωνή του αδυνατοῖσε, μιλοῦσε κλαψιάρικα, τὰ ἦτια του ἦταν γεμάτα ἀπὸ δάκρυα κ' ἔβλεπε, ὄλο ἔβλεπε τὸν μακρυνὸ βράχο. Δὲν βίασταξα μούρθα κ' ἔμένα δάκρυα στα μάτια ἡ ψυχὴ μου ἔδνεσε τὸν δύστυχο. Θέλησα να τὸν παρηγορήσω, μὰ εἰ κόποι πήγανε χαμένοι. Τίναζόμουνα απ' τὴν συγκίνηση και δὲ μποροῖσα να βγάλω λέξι. Σὲ λίγο σηκώθηκα με τὰ χέρια στραμμένα στο βράχο φώναξε με τὴν λίγη φωνή που τ' ἀπόμεινε τ' ὄνομα τῆς ἀγαπιμένης του.

"Φροσοῦλα μου! ... Φροσοῦλα μου! ... ἔα σ' ἀγαπῶ!! ἔλα φτάνει πια με τὸ γέρο! ἔα στην ἀγκαλιά μου... ἔλα!!

Κ' ἡ ἡχώ τ' ἀλήτισε. ... "Ἐλασα... σ' ἀγαπῶωωω... ἔλασα!!..."

Γύρισε κουρασμένα και μ' εἶπε. "Νὰ ἄκουσε. Θι πάγω! Κ' ἡ ἡχώ τὸ λέει θὰ πάγω... δὲν θέλω τὴ ζωὴ πια... Θέλω τὴν Φροσοῦλα μου δὲ ἄκουσε που με φώναξε!!

Θέλησε να συνεχίση μὰ ἔα ἀπότομο κλάμμα δὲν τὸν ἀπῆρε. "Ακούμπησε στο ὦμο μου κ' ἄρχισε να κλαίη σιγαλά... Παραπονιάρικα σάν να ζητοῦσε παρηγοριά απ' τὴ ψυχὴ μου.

Μὰ ἔμένα ἡ ψυχὴ μου δὲ εἶχε χαρὰ να τοῦ χωρήση, ἦταν κ' ἐκείνη... ἡ ὠ τὸ πόνου του! ... Μυτιλήνη 21-11-23

"*Ἀεράκι τοῦ ὕψινοῦ*"

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Δὲν ἤρθα ἀπόψε για να τραγουδήσω μήτε για μιὰ χαρὰ να στολιστῶ ἤρθα θλιμμένος κάμαρά μου δειλὸ, δειλὸ τὸν πόνον μου να πῶ.

"Ἦρθα στῆς πόρτας σου τὸ κατώφλι θλιμμένη σάν κ' ἔμένα να σε βρῶ, κι' ὦ συμφορὰ μιὰ ἀνατριχίλα που δὲ μπορῶ να σε τὴν πῶ.

"Ήταν βραδυὲ; που πλαῖ μου ἔκα- [θόταν σάν ῥόδου φύλλο σὲ κρίνου ἀγκαλιά κι' ἦταν σάν να περνοῦσε ὁ μαῦρος [χρόνος ρυθμίζοντάς τον μου ἡ καρδιά.

Μὲ περικύκλωσαν τὰ περασμένα σάν φεῖδια στο λαιμὸ κάποιας θεᾶς. Φαντάζομαι τὴν ὄψιτης χλωμὴ και [μ' ἕνα γέλιο και κάτω λόγα ὦ κάμαρά μου μου μιλάς.

31)8)23. **Δ. ΑΝΝΗΣ**

ROBERT SERVIGE

ΕΡΑΙΡΑ

Σὲ μιὰ γυναῖκα σάν κι' ἔμένα "Ἐλπίδα πειὰ καμμιά δὲν μένει οὔτε στὴ γῆ, οὔτε ψηλὰ, στὸν οὐρανὸ κρυμμένη.

Περνῶ τὴ στράτα τῆς ζωῆς μου με τὴν καρδιά μου ἐρημωμένα γιατί κανεῖς ποτὲ δὲν νοιάζεται για μιὰ βρωμογυναῖκα σάν και [μένα.

Τὰ κίτρινα τὰ μάγουλά μου με χρῶμα κόκκινο τὰ φλογίζω και τὴ θολωμένη τὴ ματιά μου με ψεύτικη λάμψη τὴν στολίζω.

που μου δανείζει τὸ κρασί. Στο φῶς τὸ κόκκινο μᾶς λάμπας ξα- [πλωμένη του, ἄνδρας περιμένω για ν' ἀρθεῖν που μούχουν τὴ σὰρκα ἀγορασμένη

Και νά! νυκτερινὰ καθάρματα, τρικλύζοντας, με μάτια φλογισμέ- [να

Οἱ γιοί σας, τὰ βλαστάρια σας Ναί! σεις που περιφρονεῖτ' ἔμένα.

Οἱ θεοί που τόσο σεις λατρεύετε για μένα δὲν εἶνε παρὰ κτήνη, Ε' ἔτσι παίζω τῆς ζωῆς μου τὸ παιγνίδι.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ Γ. ΒΛΑΣΗΣ

ΔΕΝ ΕΙΔΑΤΕ

Χαρισμένο στο «Δουλοῦδι τῆς νυκτός»
ποῦ μοῦ εἶς φέρεται
[στο κεφάλι]

Ἐλάτε ἀστέρια μου κατεβῆτε
κρυφᾶ κρυφᾶ νὰ σᾶς τὸ πῶ.
Ἐλάτε τώρα νὰ χορέψτε
μέ τῆς ψυχῆς μου τὸ χορό!

Δὲν εἶδατε καμιά φορὰ
δυσὸ μάτια γαλανὰ
νὰ σᾶς κυτοῦνε ποθητὰ
καὶ νὰ σκορποῦν χαρὰ;

Δὲν εἶδατε αμμιτὶ ξανθὰ,
μεγάλῃ, στὸ κεφάλι
τῆς παρθενίας τὴν διορφή,
κρυφῶνα νὰ φορεῖ;

Δὲν εἶδατε καμμιὰ φορὰ
τσαχπ'νὰ μὰ μικρὴ
ἄθρη στὸ χέρι νὰ ροιζῆ
νὰ τὰ γλυκεφιλεῖ;

Δὲν εἶδατε στὸ διάβα τῆς
πουλιά νὰ φτερουγίζ'ιν
καὶ δὲν ἀκούσατε ποτε
γι' αὐτὴ νὰ τραγουδεῖ;

Ἐλάτε ἀστέρια μου κατεβῆτε
κρυφᾶ κρυφᾶ ἄσᾶς τὸ πῶ:
αὐτὴ π'ἔβριξε νὰ δῆτε
ἦταν ἐκείνη π' ἀγαπῶ.

9-1923

Θάνο, Βε.έξης

ΠΑΛΙΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Σὰν δειρο μαγυτικὸ
σιγὰ, σιγὰ, προβάλλει
τὸ γλαστό σου πρόσωπο
ἀπ' τοῦ οὐρανοῦ τὰ κάλλη

Στὸν ἄπειρο ὠκεανὸ
κοιμήθηκες αἰώνια
μεσ' τὰ πελάγη τὰ βαθειὰ
λησμόνησις... τὰ χρόνια.

Γλυκό, γλυκό, γανούρισμα
ἡ Μοῦσα θὰ σοῦ ψάλλει
καὶ μ' ἀφθονα χρυσολούλουδα
τὸν τάφον σου θὰ ράνει.

Ἀπειθεύς

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ὁ ἀγέρας λυσοσμένος φυσάει
Καὶ πόνου καρδιῶν στὸ διάβα του
Σὲ μακρυνεῖ; καὶ ξένου; ζόπυστου;
Καὶ οἴρημας ἀχτε, τοῦ; παρατάει

§

Ἦμενα! Τὸ διό μου μόνο
Στὴ καρδιά βαθειὰ
Τὸ μαῦρο, πικρὸ, φαρμακε-
Νὰ ξεριζώσῃ δὲ μπορεῖ πόνο!

§

Δὲ μπορεῖ ἡ ὄρμη του νὰ τὸν πάρῃ
Στὰ ἔρμα βράχια, νὰ τ' ἀνοίξῃ
Ἀδιάκοπα νὰ τὸν χτυπᾶ τὸ
Νὰ λείψῃ ἀπ' τὴ καρδιά μου τὸ βα-

Ἄρ. Φμανιώτης

Ὀχ. ὄβ. η 1923

ΕΙΣ Τ' ἼΝ

ΕΛΑ ΜΑΖΙ ΜΟΥ

Ἐλα μαζί μου ὄλα τῶρα σάπασαν
καὶ εἴμαστε οἱ δυὸ μέσα στὴ νύκτα μόνο
σηματᾶ τ' ἀγέρι μυστικὸ γανούρισμα
μὰ στὴν καρδιά μου ἀγρυπνοῦν οἱ πόνοι...

Δὲν θὰ σοῦ πῶ πῶς σ' ἀγαπῶ, περάσανε...
τὰ χρόνια ποῦ θαρροῦσα εὐτυχισμένα
δὲν θέλω νὰ θυμηθῆς τ' ἀνώφελα
τὰ περασμένα ποῦ δὲν ζοῦν γιὰ εἶνα...

Μοτάχα τῶρα ποῦ δὲν μὲ κυττάζουνε
μπροστά σου θέλω γιὰ νὰ γονατίσω
μὴ φοβηθῆς ξέρω νὰ κλαίω μόνος μου
μὴ φοβηθῆς κρυφὰ θὰ σοῦ μιλήσω...

Ἄχ... νᾶξερεις μὰ ὄχι δὲν λέω τίποτε
εἶνε ἡ καρδιά μου ξένη στὴ δική σου
καλλίτερα τὰ λόγια μου νὰ εἰσοῦνε
ἄχ... νᾶσβυνε μαζί τους κι' ἡ ζωὴ μου..

ΤΟ ΚΥΛΙΣΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Βραδιάζει ὁ μέγας τῆς ἡμέρας προβολέας, ὁ ἥλιος, πάει κ' αὐτὸς ν' ἀναπαυθῆ γιατί κουράστηκε νὰ τρέχῃ τὸν μεγάλο μονότονο κ' αἰώνιο δρόμο. Ἡ βουνοκουρφές σκιάζονται ἢ πτυχές των καὶ τὰ φαράγγια πέρνουν τὴν ἀγριοπὴ ὄψι τους ἢ μεγαλοθάλασσα μαυρίζει τὰ ἀρμυρὸ νερὸ τῆς στὸ σκοτιάδι. Πούναί τὸ χρυσὸ καὶ φεγγαβόλο μας φεγγάρι; Τ' ἀστέρια σὰν ψηφιδωτὰ κολλημένα διαμαντάκια στὸ στερέωμα μᾶς δεινὸν τὸ ἀμυδρὸ τους φῶς στὴ διάβα μας. Τὰ νυχτοπούλια κρῶζουν καὶ μέσα στὴ κομοιογὴ τῆς νύχτας βαθειὰ κάπου ἐκεῖ πέρα ὁ κλαυθμηρόηχος τοῦ Γκιόνῃ φθάνει στὲς κουρασμένες ψυχές. Μακρυνὰ καὶ μεῖς πεζοπόροι διαβαίνουμε κουρασμένοι τὸν μάταιο τῆς ζωῆς δρόμο. Γοργόποδες φθάνουμε στ' ὄρητικὸ ποτάμι διψασμένοι. Τὶ γρήγορα ποῦ φεύγει τὸ νερὸ!!... Καὶ ἡ ζωῆμας εἶσι φεύγει καὶ τὰ ὄνειρά μας εἶσι σβύνουν καὶ ἡ χαρὰ μας εἶσι χάνεται... Γοργὰ καλέ μου φίλε, σὰν τὸ κύλισμα τοῦ νεροῦ κυλοῦνε ὄλα σ' αὐτὸν τὸν μάταιο κόσμον—μοῦ ἀπαντᾶ ὁ ἀγιωστος συνοδοιπόρος—καὶ ὄπως μέσα στὸ κύλισμα τοῦ νεροῦ ἀκίνητες μένουν μονάχα ἢ πέτρες, εἶσι καὶ μέσα στὸ κύλισμα τῶν ἡμερῶν ἀκίνητες καὶ σταθερές μονάχα ἢ πέτρες ποῦ συμβολίζουν τὴ δυστυχία, τὴν ἀπαγοήτευσι! Ἡ πέτρες ποῦ διαβάτες ρίχνουν σὰν τὴ πλεοναξία, τὴ φιλοδοξία τὴ ματαιότητα ποῦ κάθε τόσο ἔρχονται νὰ μᾶς κόψουν τὸ δρόμον, τὸ ἡσυχον κύλισμα τῆς ζωῆς, νὰ μᾶς χαλάσῃ τὸ ρεῦμα μὲ τὸ ὄποιον προχωροῦμε μὲ τὸν τελειωμὸ στὸ θάνατον... Errare hummanum est.

ΣΠΥΡΟΣ ΦΑΝΑΡΙΩΤΗΣ

ΜΥΤΙΛΗΝΙΑ ΜΟΥΣΑ

ΕΚΔΙΕΝΘΙΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Χρονιάτικη Δραχ. 30

Εξάμηνη » 16

Κάθε τι ποῦ ἐνδιαφέρει

τὸ Περιοδικὸ μας

ΜΥΤΙΛΗΝΙΑ ΜΟΥΣΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦ. ΙΩΝ "ΕΡΜΗ"

Ὀδὸς Χ' Γιαννίκου βρύση

ΤΑΧΥΔΙΟΜΕΟ

Κ. Χρ. Βασιλακάκη. Ἐδῶ. Μεσογκίνησι διαβάσαμε τὸ γράμμα σὺν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε γὰρ τὰ καλά σας λόγια.

Κ. Π. Α. Γέρα. Ἡ «Ζήεια» σας ἀκατάλληλο. Ἐχτὸς ἀπὸ μιὰ ὁμοιοκαταληξία δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο. Στείλιτε κάτι καλλίτερο.

Ἀστεῖα Ἐδῶ. Εὐχαριστοῦμε γὰρ τὴν ὑποστήριξίν σας καὶ περιμένουμε. Ἡ «Παληὰ ἀσμνήσ» δημοσιεύονται.

Κ. Πάνον Βελώνην Ἐδῶ. Τὸ τραγοῦδι σας ἀκατάλληλο γὰρ τὸ περιοδικὸ μας. Κάτι θέλετε νὰ ἦτε μὰ δὲν τὸ καταφέρνετε. Προσπαθήσατε ἔχοντες ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ σὴν; τοῦ περιοδικοῦ μας εἶνε πάντα ἀνοιχτὰ γὰρ κάτι καλὸ.

Ἀεράκι τοῦ Εὐξείνου Ἐδῶ. Εὐχαριστοῦμε γὰρ τὴν συνεργίαν σας. Ἡ «Παληὰ ἀγάπη» σας δημοσιεύεται. Μὴ γράψετε κί' αὐτὴ τῆς δυὸ μεριῆς τοῦ χαρποῦ.

Κ. Λάρον Πάρλαν Ἐδῶ. Εὐχαριστοῦμε γὰρ τὴν συνεργασίαν σας. Τὸ ἔργον σας δημοσιεύεται στείλιτε κί' ἄλλα.

Κ. Δ. Ἀννήν Ἐδῶ. Τὸ ἔργο σας καλὸ. Δημοσιεύεται. Ἡ «Στέφ» λιγάκι ἀτεχνό. Προσπαθήσατε νὰ τὸ διορθώσατε. Μὴ βιάζεσθε.

Κ. Ο. Κρηναῖον Ἐδῶ. Τὸ τραγοῦδι σας πολὺ ἀτεχνό καὶ οὐνεπὶ ἀκατάλληλο γὰρ τὸ περιοδικὸ μας. Λέτε πολλὰ μαζὶ γὰρ ἔχετε τίποτα. Δὲν εἶνε ποίημα εἴη προσπαθήσατε, δὲν εἶνε ἔργο ὅσον τὸ νομίζετε.

Κ. Σπύρον Φαναριώτην Ἐδῶ. Γὰρ ἔργον σας δημοσιεύονται. Εὐχαριστοῦμε γὰρ τὴν συνεργασίαν σας κί' περιμένουμε κί' ἄλλα. Χρωσθήκατε μὲ δυὸ δραχμὰς.

Κ. Λάρον Πανδῶρον Ἐδῶ. Ἡ «Υπομονή» σὺν ἀκατάλληλο. Δὲν λείπει τίποτα. Στείλιτε ἄλλα καλλίτερα καὶ γράψετε προσεχτικὰ.

Κ. Βερο. Μοῖσαν Ἐδῶ. Τὸ τραγοῦδι σας ὁ «Ἐνοχος» καλὸ. Δημοσιεύεται στείλιτε κί' ἄλλο.

Κ. Ἀργ. Κριανιώτην Ἐδῶ. Πήραμε τὸ γράμμα σας καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε. Τὸ «παράπονον» δημοσιεύεται. Περάσατε ἀπ' τὰ γραφεῖα μας νὰ γνωριστοῦμε.

(Γὰρ ὅσα ἔργα ἔλαβα ὑστερὰ ἀπ' τῆς 25 τοῦ Νοέμβρη θὰ μιλήσω σὶν ἔρχομενο.

Ὁ Ἀρχισυντάχτης

ΤΑ ΔΕΚΑΜΑ

Πιστεύουμε πῶς οἱ ἀναγνώστες καὶ φίλοι τῆς «Μυτιληνίας Μούσας» θὰ μὰς συγχωρέσουνε γὰρ τὴν ἀτέλειαν τοῦ πρώτου μας φύλλου.

Πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε πῶς σὶν σμερινὴ ἐπιχὴ ἢ ἔδοσις περιοδικοῦ εἶνε ποῦ δύσκολη. Πρῶτα πρῶτα ἀπὸ οἰκονομικὴ ἀποψικὴ ὑστερὰ ἀπ' τὴν ἀποψιτῆς ὕλης.

Ὡς τὰ τῶρα δὲν ἔχουμε παρὰ λίγους συνεργάτες καὶ ὑποστηρικτῆς. Σιγά-σιγά ὅμως πιστεύουμε πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ δείξουμε σὶν Κριωνία μας ἕνα περιοδικὸ ἄριστο.

Καὶ πάλι παρακαλοῦμε νὰ δείξουνε μεγάλη ἐπιείκεια γὰρ τὸ περιοδικὸ μας.

Τὸ γράμμα ποῦ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μὰς στείλῃ ὁ βουλευτῆς μας καὶ ποιητῆς. Χρ. Βασιλακάκης πλυμμήρισετὴν καρδιά μας ἀπόχαρὰ καὶ μὰς ἔδωσε μὰζι καὶ θάρρος γὰρ τὸ δύσκολο ἔργον ποῦ ἀναλόβουμε.

Τὸ δημοσιεύουμε σὶν ῥα ἀποδείχοντας ἔτσι τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν εὐχαριστήσιν γὰρ τὰ καλά του λόγια καὶ γὰρ τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ δείχνασὲν καὶ ντόπια πρόοδο.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΙΟ

Ἀπ' τῆς Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδας πληροφοροῦμεθα πῶς τὸ Ἀριστεῖον τῶν γραμμάτων καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν δόθηκε σὶν τοὺς λογοτέχνες Γιάννην Ψυχάρην, Ἀλ. Πάλλην, Ἰ. Βλαχογιάννην, Δ. Βουτηρᾶν, Δ. Καμπούρογλον, Ἐμμ. Λυκούδη, Μ. Μαλακάσην, Σ. Μελάν, Π. Νεβάναν, Γρ. Ξενοπούλον, Ζ. Παπαντωνίου, Λ. Πορφύραν, Σ. Σκίπην, Δ. Ταγκόπουλον καὶ Π. Χόρν.

Ἐπίσης σὶν ζωγράφον κ. Κ. Μαλέα. Στῶς μουσικοὺς Μ. Βάρβογλη καὶ Αἰμ. Ριάδη. Εἰς τὰς ἡθοποιούς Κυβέλην, Θεοδορίδου καὶ Μαρίαν Κοτοπούλη.

Σὲ καθέναν ἀπ' τοὺς παραπάνω δόθησαν καὶ 5000 δραχ. γὰρ τὴν κατασκευὴν τοῦ Ἀριστείου. Ἡ ἀπονομή του θὰ γίνῃ σὶν Ἀκαδημία σὲ μιὰ ἀπ' τῆς δημόσιας ἑορτῆς.

NEON
ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ο "ΕΡΜΗΣ,"
Χ' ΓΙΑΝΝΙΚΟΥ ΒΡΥΧΗ
ΜΥΤΙΛΗΝΗ
ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΣ